

[Vänrikki Stoolin tarinat, J.L. Runeberg](#)

[Sven Tuuva](#) , [diasarja 12 kuvaa](#)

[Vänrikki Stoolin tarinat -kirjat](#)

[Koljonvirran taistelun silta löytyi](#)

J.L. Runeberg

Sven Dufvan isä köyhä ol', viraton kersantti,
jo ikämies, kun Kustavin sodassa taisteli;
maatilkustansa niukan sai nyt leipäpalasen,
ja lasta häll' ol' yhdeksän, ja nuorin niistä Sven.

Älyä kuinka äijällä lie ollut itsellään
jaella lapsijoukollen, ei tiedä yksikään;
mut vanhemmille varmaankin lie liiaks antanut,

kuin nuorimmalle muuta ei kuin hiukka ripponut.

Pojasta tuli kuitenkin väkevä, harteava,
kuin orja raatoi pellolla ja kaatoi kaskea,
ol' iloisempi, nöyrempi kuin moni viisaskaan
ja töitä teki kaikkia, päin mäntyyn kaikki vaan.

"Miks, Herran nimessä, aikonet sinäkin, poloinen?"
näin ukko Dufva useinkin saneli tuskaillen.
Kun laulu tuo ei loppunut, Sven maltin menettää
ja itse käypi miettimään, min parhain ymmärtää.

Kun tuli Dufva kersantti siis kerran jällehen
ja laski vanhaa virttänsä: "Voi, miks aiot, Sven?"
niin aivan ukko ällistyi, kun poika aukaisi
leveän suunsa, vastaten: "He, sotamieheksi!"

Ivaten vanhus hymyili. "Sinäkö, nulikka,
sinäkö sotamieheksi? He, tiedä huutia!"
"Niin", lausui poika, "täällä teen ma kaikki hullusti,
ehk' eestä maan ja kuninkaan on kuolla selvempi."

Tuost' ukko Dufva hämmästyti ja heltyi itkemään;
Sven, pussin selkääns' ottaen, läks joukkoon lähimpään.
Hän terve oli, mittava, no, muusta huoli viis,
rekryytiks väkeen Dunckerin pääs tinkimättä siis.

Tulipa sotatempuja nyt Dufva harjoittaa,
se omituist' ol' laatuaan ja nähdä hupaisaa;
korpraali huusi nauraen ja nauroi huutaen,
Sven toimessa ja leikissä ol' yhtä totinen.

Niin uupumaton oli hän kuin tuskin yksikään,
hän maata polki tömistä ja astui hiessään;
mut käännöstä kun käskettiin, he pettyi ainiaan,
tek' "oikeaan" ja "vasempaan", päinvastoin aina vaan.

"Jalalle pyssy" oppi hän ja "pyssy olkahan",
tanahan laski painetin ja teki kunnian;
vaan "kunniaa" kun huudettiin, hän laski painetin,
kun pyssyn piti jalalle, se olkaan lensikin.

Näin tuli Dufva kuuluksi äkseerauksestaan,
ja kaikki, miehet, päälliköt, ne häntä nauramaan.
Mut vakaana hän astui vain ja tyytyi kaikkihin
ja toivoi aikaa parempaa, - niin sota syttyikin.

Kun joukon tuli lähteä, niin miehet miettimään,
kyllinkö viisas Dufva lie sotahan lähtemään.
Hän antoi heidän hölpöttää ja tyynnä tuumi vaan:
"Jos muiden kanss' en mennä saa, tok' yksin mennä saan."

Omasta kohden kuitenkin sai pyssyn, rensselin,
leirissä teki rengin työt, sodassa soturin;
mut passaukset, tappelut käv' yhtä juoheaan,
eik' araks häntä mainittu, vaan hupsuks toisinaan.

Paluuta tehtiin, ryssä tuo hätyytti ahdistain,
ja jokivartta Sandels nyt peräytyi verkkaan vain.
Vähäisen matkan päässä siit' on porraskäytävä,
ja siinä seisoi miestä vain noin parikymmentä.

Tien korjuu heillä toimensa, ja, työnsä tehtyään,
etäällä sodan melskeestä pitivät lystiään
ja lähitalost' ottivat, mit' irti saivat vaan;
Sven Dufva myötä oli myös, hän pantiin passaamaan.

Mut toista tuli, törmältä kun täyttä vauhtia
riens' adjutantti Sandelsin, hevonen vaahdossa:
"Jumalan tähden, portaallen, aseihin", huusi hän,
"vihollisjoukon tiedetään täst' yli pyrkivän."

Päämiehelle hän lisäsi: "Te silta purkakaa,
jos voitte, muuten viimeiseen verehen taistelkaa!
Hukassa kaikk' on, taaksemme jo ryssät ennättää;
apua saatte, kenraali jo tulla lennättää."

Hän kiiti pois. Mut ehdittiin töin tuskin sillallen,
kun ryssäparvi täyttävi jo rannan vastaisen.
Se laajenee, se taajenee, se tähtää, laukaisee;
jo suomalaista kahdeksan ens paukaus pyyhkäisee.

Ei hyvä enää viipyä, jokainen häikähtää.
Taas paukaus, ja jäljelle vain viisi miestä jää.
"Kivääri sojoon, taaksepäin!" nyt komennettiin.
Sven Dufva yksin hairahdun ja laski painetin.

Käännöskin Dufvan taaksepäin ol' eriskummainen:
peräytymään kun käskettiin, hän hyökkäs sillallen
ja seiso siinä jäykkänä, vakaana, vanhoillaan,
kaikille valmis neuvomaan paraita temppujaan.

Ei aikaakaan, niin saakin hän jo niitä osoittaa,

kun silta täyteen ryssiä samassa tuoksahtaa.
Yks toisen perään rynnähtää, mut heistä joka mies sai
oikeaan ja vasempaan, niin että tempun ties.

Käsinpä tät karhua ei voitu kukistaa,
ja lähin mies se luodilta hänt' aina varjoaa;
mut ryssäin kiihtyy rohkeus, kun toivo heikkenee;
nyt Sandels saapuu, huomaapi, kuin Dufva ottelee.

"Hyv' on", hän huutaa, "niin, kas niin, sa poika urhoinen,
äl' yli päästä perhanaa, niin, vielä hetkinen!
Noin suomalainen taistelee, se vasta soturi.
Avuksi, pojat, rientäkää, tuo meidät pelasti."

Ja ryssä huomaa rynnäkön nyt tyhjään käynehen,
vihollisjoukko kääntyi pois, hitaasti kulkien.
Kun tyynt' on kaikki, ratsultaan käy Sandels rantahan
ja kysyy miestä, sillalla min näki sotivan.

Sven Dufvaa näytetään. Hän on jo loppuun taistellut
ja taistellut kuin mies, ja nyt on taisto tauonnut;
hän näyttää siihen nukkuneen lepäämään leikistään.
Vakaampi ei, mut kalvaampi on paljon entistään.

Ja Sandels silloin kumartuu kuollutta katsomaan,
ei tuntematon ole tuo, vaan tuttu vanhastaan;
mut alla hänen rintansa punoittaa nurmi nyt,
on luoti käynyt sydämeen, on veri ehtynyt.

"Se luoti tiesi paikkansa, sit' eipä kieltää voi,
enemmän tiesi se kuin me", näin kenraal' aprikoi,
"ei kajonnut se heikkohon ja huonoon otsahan,
parempahan se pyrki vain, jalohon rintahan."

Ne sanat sotajoukossa levisi yleiseen,
ja kaikki myönsi Sandelsin totuuden lausuneen:
"Älyä kyll' ei Dufvalla lie liiaksi ollutkaan,
pää huono oli", arveltiin, "mut sydän paikallaan."

[Vänrikki Stoolin tarinat](#)